

Sygn. akt I CSK 116/07

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Katarzyna Tyczka-Rote
SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa Parafii [...]

przeciwko R. K.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 czerwca 2007 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 listopada 2006 r.,

- 1) uchyla zaskarżony wyrok i oddala apelację;**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1650 zł (jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2005 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił powództwo Parafii [...] przeciwko R. K. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego stanowiącego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 października 1999 r. sygn. akt. III C .../96, zmieniony częściowo wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 27 października 2000 r. sygn. akt. I ACa .../00.

Sąd Okręgowy ustalił, że w wyniku powództwa R. K. przeciwko Parafii [...] Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 7 października 1999 r. nakazał Parafii przywrócenie bliżej opisanego w wyroku grobu rodzinnego powoda położonego na cmentarzu w [...] do stanu jaki istniał przed dniem 1 lipca 1995 r., w szczególności do jego poszerzenia do 2 metrów z ramą, odbudowania ramy betonowej oraz postawienia płyty nagrobnej z tablicą z wypisanymi na niej imionami i nazwiskami pochowanych w tym grobie osób, a także zakazał Parafii naruszania tego grobu w przyszłości. Sąd Apelacyjny, w wyniku apelacji Parafii, wyrokiem z dnia 27 października 2000 r., zmienił to orzeczenie tylko w ten sposób, że oddalił powództwo o nakazanie Parafii postawienia płyty nagrobnej z tablicą zawierającą imiona i nazwiska osób pochowanych w grobie, a w pozostałej części oddalił apelację.

W sprawie tej ustalone między innymi zostało, że w przedmiotowym grobie pochowani byli dziadkowie powoda R. K. i ich córka. Kiedy w maju 1995 r. zmarła siostra powoda M. K., jej córka i siostrzenica powoda K. R. wykupiła w pozwanej Parafii miejsce na pochowanie matki w grobie rodzinnym dziadków, a ponieważ nie miała odpowiedniej kwoty pieniędzy, wyraziła zgodę na zadysponowanie przez Parafię drugą częścią grobowca. Parafia, nie pytając o zgodę powoda, sprzedała prawo do miejsca w obrębie tego grobowca osobie trzeciej, mimo że nie upłynął jeszcze okres 20 lat od pochowania osób bliskich powoda i K. R. w rodzinnym grobowcu. Sąd Okręgowy dokonując w sprawie III C .../96 pomiarów grobu ustalił, że na miejscu grobowca dziadków powoda urządzono grób osoby obcej - M. O., której rodzinie Parafia zbyła miejsce, a obok, częściowo w granicach dawnego grobowca dziadków powoda, a częściowo na dawnej ścieżce, K. R. urządziła grób matki M. K. Oceniając roszczenie R. K. przeciwko Parafii o przywrócenie grobu

jego dziadków do stanu poprzedniego Sądy obu instancji stwierdziły, że powód nie kwestionował przysługującego także K. R. prawa do przedmiotowego grobu ani jej prawa do pochowania w nim matki, natomiast słusznie zarzucił, że Parafia nie miała prawa, bez jego zgody, sprzedać część tego grobu osobie obcej, przed upływem 20 lat od ostatniego pochówku, co doprowadziło do likwidacji grobu dziadków powoda i urządzenia w jego obrębie grobu osoby obcej- M. O. W ocenie Sądów roszczenie powoda o przywrócenie stanu poprzedniego było uzasadnione, bowiem Parafia nie miała prawa bez jego zgody zadysponować miejscem w grobie jego rodziny. Nie miało przy tym znaczenia, że współuprawniona do grobu K. R. wyraziła na to zgodę, skoro niezbędna była także zgoda powoda. Działanie pozwanej Parafii było, zdaniem Sądów, bezprawne, naruszało dobra osobiste powoda, bowiem grób jego dziadków został zlikwidowany, a zatem administracja cmentarza powinna doprowadzić do przywrócenia stanu poprzedniego. Sąd Apelacyjny wskazał ponadto, że na ocenę roszczenia powoda nie może mieć wpływu okoliczność, że na części dawnego grobu jego dziadków znajduje się obecnie grób osoby obcej dla powoda- M. O. Rzeczą pozwanej Parafii, która zadysponowała tym miejscem bez zgody powoda jest podjęcie działań w celu doprowadzenia do przywrócenia stanu poprzedniego.

Dokonując w obecnie rozpoznawanej sprawie oceny roszczenia Parafii o pozbawienie wykonalności opisanego wyżej tytułu wykonawczego wydanego w sprawie III C .../96, Sąd Okręgowy uznał je za nieuzasadnione. Wskazał, że Parafia oparła roszczenie na art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., jednak nie przedstawiła żadnych dowodów, iż po powstaniu tytułu egzekucyjnego lub po zamknięciu rozprawy w sprawie III C .../96, nastąpiło zdarzenie wskutek którego zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane. Zdarzeniem takim nie jest, w ocenie Sądu Okręgowego, wskazana w pozwie okoliczność, że w wyniku nowych pomiarów dokonanych przez Parafię okazało się, iż wykonanie wyroku wydanego w sprawie III C .../96 wiązałoby się z koniecznością przesunięcia grobu M. O. Pomiarów dokonane w powyższej sprawie nie były przez strony kwestionowane, a okoliczność, że wykonanie wyroku spowoduje konieczność przesunięcia grobu M. O. była znana Sądom przed powstaniem tytułu egzekucyjnego i oceniona przez nie w aspekcie wykonalności roszczenia R. K.

Sąd Okręgowy oddalił między innymi wnioski Parafii o przesłuchanie świadków, w tym K. R., uznając, że okoliczności, na jakie miałyby ona zeznawać nie mają znaczenia w sprawie.

W wyniku apelacji powodowej Parafii, Sąd Apelacyjny zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 listopada 2006 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i w całości uwzględnił powództwo nie obciążając pozwanego kosztami procesu.

Sąd drugiej instancji przesłuchał K. R. i J. K. i w oparciu o te dowody oraz ustalenia Sądu pierwszej instancji uznał, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane. Zdarzeniem tym jest w jego ocenie okoliczność, że pochowana w spornym grobie M. K. była współuprawniona do dysponowania nim, a przeprowadzona egzekucja na podstawie zaskarżonego tytułu wykonawczego spowodowałaby naruszenie prawa M. K. do dysponowania tym grobem. Sąd Apelacyjny stwierdził, że R.K. podając się za jedynego spadkobiercę osób pochowanych w spornym grobie, niesłusznie został uznany przez Sądy obu instancji w sprawie III C .../96 za jedynego dysponenta grobu, podczas gdy współuprawniona była również M. K. oraz jej córka K. R., która zeznając w obecnej sprawie przed Sądem Apelacyjnym wyraziła sprzeciw wobec czynności podejmowanych przez R. K. w sprawie III C .../96 oraz w postępowaniu egzekucyjnym. Sprzeciw ten jest, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nową okolicznością zaistniałą po powstaniu przedmiotowego tytułu wykonawczego, uniemożliwiająca jego wykonanie. Roszczenie dochodzone w sprawie III C .../96 miało bowiem także charakter majątkowy- służyło zachowaniu majątkowego prawa powoda do grobu. Jeżeli prawo to przysługuje kilku osobom, do dysponowania nim stosuje się, w drodze analogii, przepisy kodeksu cywilnego o współwłasności rzeczy w częściach ułamkowych, w tym przepisy o zarządzie rzeczą wspólną, a zatem zgodnie ze stosowanym w drodze analogii art. 209 k.c., wyrażony obecnie, po powstaniu tytułu wykonawczego sprzeciw przez współuprawnioną K. R. przeciwko czynnościom R. K. sprawia, że określone zaskarżonym tytułem wykonawczym zobowiązanie Parafii nie może być egzekwowane, co prowadziło do uwzględnienia powództwa opozycyjnego.

Niezależnie od tego Sąd Apelacyjny uznał, że wykonanie wyroku wydanego w sprawie III C .../96 byłoby rażąco sprzeczne z art. 5 k.c., bowiem prowadziłoby do naruszenia osobistych i majątkowych praw innych osób w sytuacji, w której prawo do kultu zmarłych nie musi ściśle łączyć się z kryptą lub płytą nagrobkową umiejscowioną w ściśle określonych granicach.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach pozwany zarzucił nieważność postępowania wynikającą z nienależytego umocowania pełnomocnika strony powodowej w postępowaniu apelacyjnym (art. 379 pkt 2 k.p.c.), naruszenie art. 368 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. przez nieodrzczenie apelacji strony powodowej mimo wadliwego określenia zaskarżonego wyroku oraz niewłaściwego przedstawienia zarzutów. W ramach naruszenia prawa materialnego zarzucił naruszenia art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie w wyniku uznania, że nastąpiło zdarzenie określone w tym przepisie, naruszenie art. 209 k.c. w zw. z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 365 k.p.c., przez uznanie, że brak zgody współuprawnionej do grobu K.R. na czynności zachowawcze R. . jest okolicznością, o której mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., a także naruszenie art. 5 k.c. przez zastosowanie go w rozpoznawanej sprawie. W oparciu o powyższe wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania ewentualnie oddalenie apelacji strony powodowej i zasądzenie w obu wypadkach na rzecz pozwanego kosztów postępowania za drugą instancję oraz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozważając w pierwszej kolejności najdalej idący zarzut nieważności postępowania oparty na twierdzeniu o niewłaściwym umocowaniu w postępowaniu apelacyjnym pełnomocnika strony przeciwnej trzeba na wstępie wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ma jednolitości poglądów co do skuteczności zgłoszenia takiego zarzutu (porównaj między innymi orzeczenia z dnia 13 lutego 2004 r. IV CK269/02, z dnia 24 maja 2005 r. V CK 644/04, z dnia 23 marca 2006 r. IV CSK 115/05, wszystkie niepublikowane, opowiadające się za dopuszczalnością zgłoszenia takiego zarzutu przez stronę przeciwną oraz orzeczenia z dnia 7 kwietnia 2004 r. IV CK 661/03 i z dnia 9 marca 2005 r. III CK

263/04, także nie publikowane, wypowiedające pogląd odmienny). Podzielając stanowisko dopuszczające możliwość zgłoszenia takiego zarzutu przez skarżącą stronę przeciwną, która jest zainteresowana w rozpoznaniu i rozstrzygnięciu sprawy w sposób wolny od uchybień prowadzących do nieważności postępowania, mogących stanowić podstawę jego wznowienia, trzeba ponadto stwierdzić, że zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia, bierze pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji. Niezależnie zatem od tego, czy w skardze kasacyjnej został zgłoszony zarzut nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji oraz której strony zarzut ten dotyczy, Sąd Najwyższy powinien z urzędu kwestię tę rozważyć.

W rozpoznawanej sprawie nie doszło do nieważności postępowania. Wprawdzie słusznie skarżący wskazuje, że substytucja udzielona do wniesienia apelacji adwokatowi E. K. przez prowadzącą w pierwszej instancji sprawę adwokat I. M. zawiera rażące błędy i nieścisłości w oznaczeniu charakteru sprawy, do której jej udzielono oraz daty zaskarżonego wyroku, jednak skoro podana w niej sygnatura akt nie budzi wątpliwości i wskazuje, że adwokat upoważniony został do występowania w tej sprawie w postępowaniu apelacyjnym, trzeba uznać, że nie zachodziła nieważność postępowania z powodu niewłaściwej reprezentacji strony powodowej w tym postępowaniu. Błędy i nieścisłości występujące w substytucji powinny być usunięte przez Sąd Apelacyjny w trybie art. 373 zdanie drugie k.p.c., który niewątpliwie został przez ten Sąd naruszony. Skarga kasacyjna nie zawiera jednak zarzutu naruszenia tego przepisu, który byłby zresztą skuteczny tylko wówczas, gdyby skarżący, zgodnie z art. 162 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., zwrócił uwagę Sądu Apelacyjnego na to uchybienie, a w kasacji wykazał, że mogło ono mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, czego nie uczynił.

Nie jest także skuteczny zarzut naruszenia art. 368 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Wprawdzie również w tym wypadku skarżący słusznie wskazuje na dwukrotne błędne oznaczenie w apelacji daty zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji oraz na wysoce nieprofesjonalne, nieprecyzyjne i niespójne przedstawienie zarzutów apelacyjnych przez zawodowego pełnomocnika strony powodowej, jednak wskazana w apelacji właściwa sygnatura akt sądu pierwszej instancji

umożliwia prawidłową identyfikację zaskarżonego wyroku, a treść apelacji pozwalała na stwierdzenie, w czym skarżący upatruje wadliwości wyroku Sądu pierwszej instancji. Wskazać też trzeba, że nieporadność sformułowania zarzutów apelacyjnych nie miała istotnego znaczenia, bowiem Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację z innych przyczyn, niż w niej wskazane.

Przechodząc do oceny zarzutów kasacyjnych opartych na pierwszej podstawie należy na wstępie stwierdzić, że rozpoznanie powództwa przeciwegzekucyjnego opartego na przepisie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. nie może prowadzić do ponownego merytorycznego badania sprawy, w której wydano zaskarżony tytuł wykonawczy. Dłużnik nie może zatem powoływać się na żadne okoliczności znane sądowi w czasie rozpoznawania tej sprawy i ocenione przez ten sąd ani na zarzucaną niesłuszność wydanego w niej wyroku (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 1962 r. 2 CR 549/61, N.P. z 1964 r., nr 3, s. 305). Prowadziłoby to bowiem do naruszenia wskazanej w art. 365 § 1 k.p.c. zasady prawomocności takiego wyroku i wynikającego z niej związania nim nie tylko stron i sądu, który go wydał, lecz także innych sądów i innych organów oraz osób. Z tych względów podstawę powództwa z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. mogą stanowić tylko zdarzenia, które zaszły po powstaniu zaskarżonego tytułu wykonawczego, albo po zamknięciu rozprawy przed wydaniem wyroku, a przed wytoczeniem powództwa opozycyjnego. Jeżeli jego podstawą jest twierdzenie, że objęte zaskarżonym tytułem wykonawczym zobowiązanie nie może być egzekwowane, dłużnik musi wskazać zdarzenie, które miało miejsce po powstaniu tytułu egzekucyjnego (lub po zamknięciu rozprawy w sprawie, w której został wydany), a przed wytoczeniem powództwa przeciwegzekucyjnego, które uniemożliwia egzekucje określonego w tytule zobowiązania.

W rozpoznawanej sprawie bez wątplenia zdarzeniem takim nie była powołana przez dłużnika okoliczność, że wykonanie jego obowiązku określonego zaskarżonym tytułem wykonawczym powodowałoby konieczność przesunięcia czy usunięcia grobu M. O., co naruszałoby prawa do grobu jej rodziny, niebiorącej udziału w sprawie, w której powstał tytuł wykonawczy. Pomijając fakt, że rodzina M. O. nie brała udziału w tamtej sprawie dlatego, że Parafia, mimo wezwania Sądu, nie wskazała imion, nazwisk ani adresów jej członków i ich zawiadomienie o

procesie było z tego powodu niemożliwe, przede wszystkim trzeba stwierdzić, że wskazane wyżej skutki uwzględnienia powództwa o przywrócenie do stanu poprzedniego grobu dziadków R. K. były znane Sądom obu instancji w sprawie III C .../96 i przez nie rozważone oraz ocenione, co wprost wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 października 2000 r. Nie mogły być zatem podstawą powództwa z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Podstawą taką nie mogła też być wskazana przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku okoliczność, że osobami współuprawnionymi do grobu rodzinnego K. poza R. K. była także M. K. oraz jej córka K. R. i pozostałe rodzeństwo. Okoliczność ta po pierwsze nie zaistniała dopiero po powstaniu zaskarżonego tytułu wykonawczego, a po wtóre była z całą pewnością znana Sądom obu instancji w sprawie, w której tytuł ten powstał. Myli się bowiem Sąd Apelacyjny stwierdzając, że R. K. podawał się w tamtej sprawie za jedyne spadkobiercę pochowanych w tym grobie osób i że został uznany przez Sądy orzekające w tamtej sprawie za jedyne dysponenta grobu. Przeciwne fakty wynikają wprost z materiału dowodowego sprawy III C .../96 oraz stanowiska Sądów obu instancji, które jednoznacznie stwierdziły, że prawo do dysponowania spornym grobem, poza R. K., mieli także inni członkowie jego rodziny, w tym K. R., jednak nie mogła ona sama dysponować tym grobem i na przekazanie jego części Parafii, a następnie osobom obcym potrzebna była zgoda wszystkich współuprawnionych.

Jak słusznie stwierdził Sąd Apelacyjny prawo do grobu ma dwojaki charakter: z jednej strony jest prawem niemajątkowym pozwalającym na spokojne kultywowanie pamięci zmarłych, z drugiej strony jest to prawo majątkowe do posiadania grobu i dysponowania nim. Jeżeli przysługuje kilku osobom, każda z nich musi wyrazić zgodę na zmianę przeznaczenia lub sposobu korzystania z tego prawa, bowiem taka czynność może naruszać prawo do spokojnego kultu zmarłych przysługujące każdej z nich oraz prawo majątkowe do współposiadania i współdecydowania o prawie do grobu. W razie naruszenia tego prawa przez osobę trzecią, każdy ze współuprawnionych może samodzielnie dochodzić roszczeń z tym związanych. Jeżeli bowiem dochodzi roszczeń wynikających z prawa niemajątkowego, realizuje przysługujące mu własne prawo pamięci

zmarłych. Jeżeli natomiast dochodzi roszczenia majątkowego, w tym przywrócenia grobu do stanu poprzedniego, realizuje przysługujące mu jako uprawnionemu roszczenie zachowawcze przeciwko osobie nieuprawnionej, która naruszyła jego prawo. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 maja 1978 r. I CR 57/78 (OSPika z 1979 r. poz. 163) oraz w uchwale z dnia 29 września 1978 r. III CZP 56/78 (OSNC z 1979 r. nr 4, poz. 68) jeżeli prawo do grobu należy wspólnie do kilku osób, do prawa samodzielnego dysponowania grobem rodzinnym stosuje się odpowiednio, w drodze analogii, przepisy kodeksu cywilnego o współwłasności rzeczy w częściach ułamkowych, między innymi co do zarządzania rzeczą wspólną w granicach czynności zwykłego zarządu i czynności przekraczających zwykły zarząd. Z tych względów należy uznać, że przeciwko osobie trzeciej, która naruszyła prawo do grobu, każdemu współuprawnionemu przysługuje samodzielne roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego. Z art. 209 k.c. nie wynika, by zgodę na takie działania jednego współwłaściciela (współuprawnionego) musieli wyrazić pozostali lub ich większość. Nie wynika też prawo sprzeciwu jednego współwłaściciela (współuprawnionego) wobec samodzielnego działania w tym zakresie innego współwłaściciela (współuprawnionego), realizującego zachowanie wspólnego prawa. Trzeba więc stwierdzić, że nie ma znaczenia prawnego sprzeciw jednego współwłaściciela (współuprawnionego) przeciwko samodzielnym działaniom drugiego współwłaściciela (współuprawnionego) mającym na celu przywrócenie stanu zgodnego z prawem, co dotyczy także postępowania egzekucyjnego. Taki sprzeciw nie może być zatem podstawą powództwa przeciwegzekucyjnego opartego na art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Wskazał na to Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 lutego 1994 r. III CZP 11/94 (OSNCP z 1994 r., nr 9, poz. 175) stwierdzając, że sprzeciw współwłaściciela nieruchomości wyrażony przeciwko treści tytułu wykonawczego po uzyskaniu tego tytułu przez innego współwłaściciela tej nieruchomości, nie może stanowić podstawy powództwa opozycyjnego z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Przenosząc to na grunt rozpoznawanej sprawy trzeba stwierdzić, że sprzeciw jednego ze współuprawnionych do grobu, wyrażony przeciwko treści uzyskanego przez innego współuprawnionego tytułu wykonawczego stwierdzającego obowiązek osoby trzeciej przywrócenia grobu do stanu

poprzedniego, nie może stanowić podstawy powództwa opozycyjnego z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Taki współuprawniony, nieobjęty tytułem wykonawczym, nie jest legitymowany do udziału w postępowaniu egzekucyjnym, ani do zgłaszania w nim swojego stanowiska. Jego sprzeciw przeciwko tytułowi wykonawczemu uzyskanemu przez drugiego współuprawnionego nie ma znaczenia prawnego.

Z tych powodów wskazany przez Sąd Apelacyjny, jako przyczyna uwzględnienia w rozpoznawanej sprawie powództwa, sprzeciw K.R. wyrażony przed tym Sądem przeciwko zaskarżonemu tytułowi egzekucyjnemu, nie mógł stanowić podstawy powództwa z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., a więc nie mógł być przyczyną jego uwzględnienia.

Przyczyną tą nie mogła też być wskazana przez Sąd Apelacyjny sprzeczność wykonania wyroku objętego zaskarżonym tytułem wykonawczym z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.). Pomijając bowiem to, że uwzględnienie powództwa opozycyjnego na takiej podstawie co do zasady budzi wątpliwości w doktrynie i orzecznictwie, trzeba ponadto stwierdzić, że nawet jeżeli dopuścić w wyjątkowych wypadkach taką możliwość, to mogło by to mieć miejsce tylko wówczas, gdyby po powstaniu zaskarżonego tytułu wykonawczego (lub po zamknięciu rozprawy w sprawie, w której został wydany), nastąpiło wyjątkowe zdarzenie, które sprawiałoby, że wykonanie takiego wyroku byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Wskazane natomiast przez Sąd Apelacyjny okoliczności, niezależnie od oceny ich „wyjątkowości”, niewątpliwie nie powstały po powstaniu zaskarżonego tytułu wykonawczego, istniały i były znane Sądom wydającym wyrok w sprawie III C .../96. W istocie rzeczy Sąd Apelacyjny, z naruszeniem art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 365 k.p.c., w toku rozpoznawania powództwa opozycyjnego po raz drugi rozpoznał merytorycznie i odmiennie rozstrzygnął sprawę, w której powstał zaskarżony tytuł wykonawczy, co jest niedopuszczalne.

Z uwagi na to, że zarzuty kasacyjne oparte na drugiej podstawie nie były skuteczne, zaś oparte na pierwszej podstawie okazały się uzasadnione, Sąd Najwyższy w oparciu o art. 398¹⁶ k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i orzekł co do istoty sprawy oddalając apelację strony powodowej i zasądzając od niej na rzecz

pozwanego koszty postępowania apelacyjnego. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

kg